

μανικῶν ὕβρεων, ἀποκαλέσας τὸν ἀντίπαλόν του παλαιοκαμήλαν. Ἐπὶ τέλους παρεμβάντες οἱ κλητῆρες ἐπέθηκαν τέρμα εἰς τὴν ἔριδα. Ἄλλαι σκηναὶ ὁμως οὐχί τόσον τραγικαί, ἀλλὰ πάντως τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀπῆλαν ἐγείρουσαι, ἐπέρχονται κατόπιν ταύτης. Ἡ μέθη ἐκορυφώθη. (ὦ, ἄλλοι! ὦ, ἄλλοι! εἶναι καιρὸς νὰ φεύγωμεν!)

*

*

Ἀπὸ τῆς ζυθοποτικῆς εἰς ἀκαδημαϊκὴν τελετὴν ἢ μετάπτωσις εἶναι κἄπως ἀπότομος, ἀλλὰ δικαιολογεῖ αὐτὴν τὸ σύγχρονον ἀμφοτέρων. Ἐν μικρᾷ καὶ χαμηλῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Neu-häuser μεγάλου οἰκοδομήματος, ὅπερ ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς καλογῆρους ἐχρησιμοποιήθη νῦν ὡς ἀκαδημία, σχολὴ τῶν καλῶν τεχνῶν, φυσιογραφικὸν μουσεῖον καὶ εἰ τι ἄλλο, ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἢ ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τῆς βαυαρικῆς ἀκαδημίας. Ἐν μιᾷ πλευρᾷ τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐν ἣ εἰσὶν ἀνηρτημένα αἱ εἰκόνες τῶν θανόντων ἀκαδημαϊκῶν, πλησίον εἰκόνας τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας φιλοκάως κεκοσμημένης δι' ἀνθέων καὶ φυτῶν, ἦν τεθειμένη ἀπλῆ τράπεζα διὰ τὸ προεδρεῖον τῆς ἀκαδημίας καὶ βῆμα ἀπέριττον διὰ τοὺς ἀγορευόντας. Ἄραιοι ἀκροαταί, περὶ τοὺς εἰκοσιν ἢ τριάκοντα παρεκλήθητο ἐν ταῖς ὄπισθεν τῶν διὰ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς προσκεκλημένους ὠρισμένων ἐλίγων θέσεων. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν εἰσήλθον οὗτοι, φέροντες τὰς ἀλλοκότους αὐτῶν στολὰς, μὲ τὰ χρυσᾶ περιλαίμια καὶ τοὺς τρικώγους πῖλους. Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ πρόεδρος κ. Δαίλιγγερ, ὁ σοφὸς κληρικὸς, ὅστις μετὰ τὴν ἀνακρήξιν τοῦ ἀναμαρτήτου τοῦ πάπα, ἀποσκιρτήσας τῆς καθολικῆς ἐθεμελίωσε νέαν ἐκκλησίαν, παρακμάσασαν ἤδη προτοῦ νάκμασθαι, ὡς ἦν ἐπόμενον ἐν αἰῶνι οὕτω δυσμενεῖ εἰς λατρείαν καινῶν δαιμονίων. Ὁ κ. Δαίλιγγερ ὠμίλησε περὶ τοῦ γάλλου ἀσιανολόγου Γαρσὲν δὲ Τασύ, καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔργα καὶ τὰς μελέτας αὐτοῦ περὶ τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς ἐν Ἰνδίας καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ταύτης. Καίπερ εἰς βαθύτατον ἐξικόμενος γῆρας, ὁ διάσημος καθηγητῆς ἔχει φωνὴν ἠχηρὰν καὶ ἀπταιστον, ἢ δ' ἀρόρασις αὐτοῦ πολὺ ἐνεῖγε γόητρον. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐπευφημίαν ἢ κρότος χειρῶν διέκοψεν ἢ ἐπεσφράγισε τὴν ἐμιλίαν αὐτοῦ, διότι ἐν τῇ βαυαρικῇ ἀκαδημίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, δύναται τις μάλιστα νὰ προσθέσῃ ἐν μέρει καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, μεγάλῃ εἶναι ἢ ἐπικρατούσα σοβαρότης. Περὰ τὴν ἐμιλίαν αὐτοῦ, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἀκαδημία θέμα νέον τοῦ ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Ζωγράφου ἰδρυθέντος φιλολογικοῦ διαγωνίσματος προβάλλει τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔργων τοῦ βυζαντίου χρονογράφου Θεοφάνους καὶ τῶν συνεχιστῶν αὐτοῦ, οὗ γέρας ὀρί-

ζει δισχίλιας μάρκας, ἤτοι φράγκα διεσχίλια καὶ πεντακοσια. Οἱ μέλλοντες νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα ὀφείλουσι νὰ ποστειλῶσιν ἀνωλύτως, διὰ δελτίου μόνον γνωρίζόμενα τὰ ἔργα αὐτῶν, ἅτινα δέον νὰ ᾄσι γεγραμμένα εἰς οἰκνῆ ἢ ἄποτε τῶν ἐξῆς τεσσάρων γλωσσῶν, ἤτοι ἐλληνικῆν, λατινικῆν, γερμανικῆν ἢ γαλλικῆν. Τὸ πρῶτον θέμα τοῦ ἀγῶνος τούτου, οὐ εἰσέτι δὲν ἔληξεν ἢ προθεσμία, εἶναι ἡ ἔρευνα περὶ τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παρφουριγενήτου γενομένων ἐν Βυζαντίῳ συλλογῶν καὶ χρηστομαθειῶν. Μετὰ τὸν πρόεδρον, ἀνιστάμενοι ἀλληλοδιαδόχως οἱ προϊστάμενοι ἐκάστου τῶν τμημάτων τῆς ἀκαδημίας ἀνεγίνωσκον κατάλογον τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ ἔτος ἐταίρων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν. Καὶ κατόπιν τούτων, καίπερ λίαν προεχωρημένης τῆς ὥρας, — ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ φαίνεται ὁ λέγων οὐδέποτε ὡς μέτρον τοῦ λόγου του λαμβάνει τὸν ἀκούοντα — ἕτερος ἀκαδημαϊκὸς ἀνέγνω μακρὰν πραγματείαν περὶ δράματός τινος τοῦ Καλδερῶνος.

ΒΕΛΓΡΑΣ.

ΤΙ ΠΑΡΑΓΕΙ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΣ ΣΙΤΟΥ

Παραδεχόμενοι ὡς βέβαιον ὅτι, ἐπὶ γονίμου γῆς, εἰς κόκκος σίτου παράγει κατ' ἔτος 50 κόκκους, ἕκαστος δὲ τούτων ἑτέρους 50, καὶ οὕτω διαδοχικῶς ἐξακολουθούσης τῆς παραγωγῆς, θέλομεν ἔχει μετὰ δύο ἔτη κόκκους 2,550, εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους κόκκους 127,500 καὶ ἐν τέλει τοῦ ἔκτου ἔτους κόκκους 15,937,500,000, ποσὸν ἰκανὸν νὰ θρέψῃ ἐπὶ ἐν ἔτος πλείους τῶν 3,000 ἀνθρώπων. Μετὰ δώδεκα ὁμως ἔτη τοιαύτης παραγωγῆς, θέλομεν ἔχει τὸ γιγάντειον ποσὸν 249,023 437,500,000,000,000, ἤτοι 249 πεντάκις ἑκατομμύρια κόκκων, ἢ 519 ὡς ἔγρηστα τρισεκατομμύρια κοιλῶν σίτου, ἀκοῦντος νὰ θρέψῃ πάντας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς (πρὸς 25 κοιλὰ κατ' ἄτομον τὸ ἔτος) ἐπὶ 9,443 ἔτη!! ἢ ἐπὶ 315 γενεὰς τῶν σήμερον κατοικούντων τὴν γῆν!

N.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχοῦ.]

134.

Οὐδέποτε καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον τόσον γελοῖον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ὅσον τὰ ἐπιπλάστα αὐτοῦ προτερήματα.

135.

Ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοσοῦτον ἑαυτοῦ διάφορος, ὅσον ἀπὸ τῶν ἄλλων διαφέρει.

136.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οὓς οὐδέποτε ὁ ἔρως ἤθελε σαγηνεύσει, ἐὰν δὲν ἤθελον ἀκούσει ποτὲ λόγους περὶ ἔρωτος.